

РЕШЕНИЕ

№ 1076

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **АННА Б. КОВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20231110200082 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Б. В. П. чрез пълномощника ѝ – адв.К - САК против Наказателно постановление № 679059-F682025/01.12.2022 г., издадено от директор на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП – София, с което на жалбоподателя на основание чл.178 от ЗДДС е наложена „глоба“ в размер на 600 (шестстотин) лева за извършено нарушение на чл.96, ал.1, изр.2 от ЗДДС.

В жалбата се релевират доводи, че обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно, тъй като било издадено при съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон.

В тази връзка се излагат съображения, че в атакуваното НП липсвали мотиви, от които да се обоснове извод, защо административнонаказващият орган е приел, че при продажбата на процесния недвижим имот жалбоподателя е осъществил независима икономическа дейност по смисъла на чл.3 от ЗДДС и чл.9, § 1, ал.2 от Директива 2006/112/ЕО.

Отправя се искане към съда да се произнесе с решение, с което да отмени атакуваното наказателно постановление.

В съдебното заседание, проведено по делото жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Същият се представлява от адв. К – САК, която в дадения ход по същество пледира за отмяна на обжалваното наказателно постановление, по изложените в жалбата аргументи. Претендира присъждане на сторените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение, като представя доказателство за извършеното им плащане.

Административно-наказващият орган се представлява от юрк.Р, която оспорва жалбата, моли съда да я остави без уважение, и да потвърди издаденото наказателно постановление, като правилно и законосъобразно. Изразява становище, че реализирането на оборот от 240 000 лева от продажба на нов недвижим имот не попада в обхвата на освободените доставки по смисъла на чл.45, ал.3 от ЗДДС и формира облагаем оборот по чл.96, ал.2 от ЗДДС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.10.2022 г. служители на ТД на НАП – София извършили проверка по повод подаване на заявление за регистрация по ЗДДС, при която се установило, че лицето Б. В. П. не е подало заявление за регистрация по ЗДДС, съгласно разпоредбата на чл.96, ал.1, изр. второ от ЗДДС – в 7 – дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът, когато същият е постигнат за период не по –дълъг от два последователни месеца, включително текущия.

За резултатите от проверката бил издаден Акт за регистрация по ЗДДС № 220422204005562/18.10.2022 г.

В хода на проверката от представените от Б. П. счетоводни документи, както и НА за покупко-продажба на недвижим имот, сметка за изплатени суми по чл.45 от ЗДДФЛ и др., проверяващите органи установили, че П. на 29.12.2021 г. е реализирала облагаем оборот за регистрация по ЗДДС в размер на 240 000 лева от НА № 176, том VII, рег. № 18326, дело № 1223 за продажба на недвижим имот в степен на завършеност „груб строеж“, находящ се в гр. С, бул.“Ч в“ № , вх., ет., ап., съставляващ ПИ с идентиф.68134.1007.1986 с трайно предназначение на територията –

урбанизирана, начин на трайно ползване –високо застрояване над 15 метра. Купувач по сделката било дружеството „ЕН АР К“ ЕООД. За обекта имало издадено Разрешение за строеж № 76/02.04.2019 г. от Столична община, влязло в сила на 02.05.2021 г.

Продаденият недвижим имот бил придобит с НА № 78, том II, рег.№ 4996, дело № 239/2021 г.

Контролният орган извършващ проверката приел, че реализирания оборот в размер на 240 000 лева от продажба на нов имот не попада в обхвата на освободените доставки по чл.45, ал.3 от ЗДДС и формира облагаем оборот по чл.96, ал.2 от ЗДДС. Заявлението за регистрация по чл.96, ал.1 от ЗДДС е следвало да бъде подадено от лицето до 05.01.2022 г., като при проверката се установило, че това заявление е подадено от Б. П. на 04.10.2022 г., със закъснение от 272 дни.

За установеното нарушение, на 20.10.2022 г. Л. – на длъжност „старши инспектор по приходите“ в ТД на НАП- София съставила срещу Б. В. П. АУАН № F682025, за извършено на 06.01.2022 г. в гр. София нарушението по чл.96, ал.1 вр.чл.96, ал.1, изр.2 ЗДДС.

Актът бил предявен и връчен на г-жа П., която подписала АУАН с отбелязване, че ще се възползва от правото си да подаде възражение в законоустановения срок.

В срока по [чл. 44, ал.1 от ЗАНН не е било депозирано](#) писмено възражение срещу така съставения АУАН.

Въз основа на АУАН било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл.178 от ЗДДС на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 600 лева.

Наказателното постановление било връчено срещу подпис на жалбоподателя на 14.12.2022 г.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за безспорно установена от писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН –резолюция за извършване на проверка № 222692203853435/04.10.2022г., Акт за регистрация по ЗДДС № 220422204005562/18.10.2022 г., АУАН № F682025/20.10.2022 г., Заявление за

регистрация по ЗДДС вх.№ ДДС-0000-0110994/04.10.2022 г., справка за облагаемия оборот и общия облагаем оборот, преди текущия, справки от регистър Булстат за Б. В. П., сметка за изплатени суми по чл.45, ал.4 от ЗДДФЛ, служебна бележка по чл.45, ал.5 от ЗДДФЛ, нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 192/2019 г., Решение № 491/14.08.2017 г. на РС – Хасково, нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 123/2022 г., нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 62/2022 г., нотариален акт за покупко – продажба на недвижим имот № 176/2021 г., Заповед № 737/30.06.2015 г. на Директор на ТД на НАП – София, Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на Изпълнителен директор на НАП, пълномощно № ПД-04-29/31.01.2022 г.

Съдът намира, че достоверността на събраните писмени доказателства не е опровергана или поставена под съмнение, поради което формира вътрешното си убеждение за фактите изцяло въз основа на тях. Доказателствената съвкупност по делото е еднопосочна и непротиворечива, поради което не намери за необходимо обсъждането им поотделно, съгласно правилото на чл.305, ал.3, изр.2 от НПК. В случая следва да се отбележи, че липсва спор относно правнорелевантните факти, като спорът е единствено относно приложимото право.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН, в съответствие с изискуемото от закона съдържание и от страна, имаща правен интерес и процесуална възможност за въззивно съдебно обжалване на издадения санкционен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че съставеният АУАН и оспорваното наказателно постановление са издадени от длъжностни лица, в пределите на тяхната материална и териториална компетентност. Спазена е предвидената от закона писмена форма и задължителни реквизити,

както при съставяне на АУАН, така и при издаване на атакуваното НП.

Спазени са изискванията на чл. 57 и чл. 58 от ЗАНН, налице е съответствие между обстоятелствената част на акта за установяване на административно нарушение с обстоятелствената част на атакуваното наказателно постановление. Нарушението е описано ясно и точно, като му е дадена и съответната правна квалификация, поради което нарушителят е в състояние да разбере неговите фактическите и правни рамки на обвинението и адекватно да организира защитата си, което в действителност е и сторил. Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя.

На следващо място, настоящият съдебен състав констатира, че нито в текста на АУАН, нито в НП е посочена датата на установяване на нарушението. Единствено е посочен периодът, за който ДЗЛ е било длъжно да подаде заявление за регистрация по ДДС. Сочи се, че изтичането на срока по [чл. 96, ал. 1 изречение второ ЗДДС](#) е бил до 05.01.2022 г., включително. Следователно нарушението се счита за извършено чрез бездействие в деня, следващ деня на изтичането на законовия срок, т. е. на 06.01.2022 г.

Изложеното мотивира извода за допуснато нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 42, т.3 и чл. 57, ал.1

[т.5 от ЗАНН](#). Неотразяване на датата на откриването на нарушителя (нарушението) възпрепятства съда да провери дали е спазен срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Производството по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания чрез съставяне на АУАН и издаване на НП е строго формализиран процес и ЗАНН урежда изчерпателно процедурата и реквизитите, които трябва да съдържат съответните актове.

В настоящия казус съдът отчита, че нарушението е за неподаване в срок на заявление за регистрация по ЗДДС, като нито в акта, нито в НП е посочено кога е станало известно на контролния орган това нарушение—очевидно в деня на подаване на заявлението за регистрация -04.10.2022 г., на която дата е била издадена и Резолюцията за извършване на проверка № 222692203853435/04.10.2022 г. Съдебната практика еднопосочно приема, че денят, следващ крайния срок за подаване на дължимата декларация е моментът, от който нарушителят става известен на

административнонаказващия орган, а дали административният орган "ще узнае" този факт е въпрос на полагане на дължимата грижа в разумни срокове.

В случая, с оглед обстоятелството, че задължението на лицето за подаване на заявление е било в срок 7 дни след дата на достигане на облагаемия оборот – 05.01.2022 г., поради което от 06.01.2022 г. жалбоподателят е изпаднал в забава. Нарушението е на просто извършване и е осъществено с бездействието на задълженото лице на първия работен ден след датата, следваща последния срок, а именно 06.01.2022 г.

Видно от представените по делото писмени доказателства, АУАН е бил съставен на 20.10.2022 г., т. е. след предвидения в ЗАНН три месечен срок. Тук следва да се подчертае, че пропускането на по-краткия тримесечен срок не е основание за прилагане на по-дългия едногодишен/двугодишен срок от извършване на нарушението при преценката за срочното съставяне на акта за установяване на нарушението. Двата срока се намират в определено съотношение помежду си, което се изразява в поглъщането на тримесечния срок от откриването на нарушителя от едногодишния/двугодишния срок от извършването на нарушението, като след изтичане на по-дългия срок за компетентния орган се погасява правото да състави АУАН, независимо че не е изтекъл тримесечният срок от откриване на нарушителя. Съответно след изтичане на тримесечния срок от откриване на нарушителя се погасява административно-наказателната отговорност на нарушителя и респективно правото на компетентното длъжностно лице да състави акт, макар и в рамките на едногодишния/двугодишния срок от извършване на нарушението.

Това обстоятелство се явява съществено процесуално нарушение, което не може да бъде санирано в съдебната фаза на производството и налага отмяна на обжалвания санкционен акт като незаконосъобразен, въпреки безспорно установеното извършване на нарушението и неговия автор.

Предвид обстоятелството, че ЗАНН няма регламентация, за погасяването на наказателното преследване по давност субсидиарно се прилагат нормите от общата част на НК, съгласно чл.11 ЗАНН, а съгласно чл.79, ал.1, т.2 от НК наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената от закона давност. Последиците от изтеклата давност са и процесуални, и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но и

препятства неговото санкциониране. Следователно изтеклия на 06.04.2022 г. 3-месечен давностен срок по чл.34, ал.1 ЗАНН е изключил от тази дата правото на държавата да образува срещу жалбоподателя Б. П. административно-наказателно производство с акт за установяване на твърдяното нарушение по чл.96, ал.1, изр.2 от ЗДДС и да й наложи санкция за извършването му. Тази давност, която съдът е длъжен служебно да вземе предвид, погасява административно-наказателната отговорност, като прави недопустимо административно-наказателно производство.

В случая обжалваното наказателно постановление е незаконосъобразно издадено, след като административно-наказателното преследване е ex lege изключено, съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН, поради изтичане на предвидената с чл.34, ал.1 ЗАНН 3-месечена давност за образуване на административнонаказателно производство.

Предвид всичко гореизложено, обжалваното наказателно постановление следва да се отмени, а административно -наказателното производство следва да се прекрати, поради изтичане на давността за административно-наказателно преследване за спорното нарушение.

При този изход на правния спор, основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, за плащането на които са налице доказателства (л.84 от делото). С оглед направеното възражение за прекомерност от страна на процесуалния представител на АНО на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, и предвид действителната фактическа и правна сложност на делото и решаването му в рамките на едно съдебно заседание, настоящият съдебен състав намира, че на основание [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#) вр.чл.18, ал.2 вр.чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение в минималния установен размер от 400 лева, като искането до пълния претендиран размер до 1200 лева следва да се остави без уважение, като неоснователно.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63, ал. 2, т.3 от ЗАНН вр. чл.34, ал.1 ЗАНН и чл.63д от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 679059-F682025/01.12.2022 г., издадено от директор на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП – София, с което на Б. В. П. на основание чл.178 от ЗДДС е наложена „глоба“ в размер на 600 (шестстотин) лева за извършено нарушение на чл.96, ал.1, изр.2 от ЗДДС.

ПРЕКРАТЯВА производството по НАХД № 82/2023 г. по описа на СРС, НО, 135 състав, поради изтичане на предвидената от закона давност.

ОСЪЖДА ТД на НАП– София да заплати на Б. В. П., ЕГН разноси, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) лева, като **ОСТАВЯ** без уважение искането на процесуалния представител на жалбоподателя за заплащане до пълния размер на претендираните разноси от 1200 (хиляда и двеста) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____